

ἔτε πράξαντα, τοιαῦτα δὲ καὶ λέγοντα καὶ πράττοντα περὶ Θεῶν, οἷά τις ἂν καὶ λέγων καὶ πράττων εἴητε καὶ νομίζοιτο εὐσεβέστατος.

CAPVT II

Ad alterum accusationis caput, Socratem fuisse corruptorem iuventutis, diluendum, docetur, eum suis castitatis, patientiae, frugalitatis, munditiei et liberalitatis exemplum praebuisse: non reddidisse seditiosos, quos prudentes efficere sit conatus: non Critiae Alcibiadisque scelera et flagitia ei posse imputari propterea, quod isti gloriae auidissimi non eius usi sint consuetudine, ut virtutem discerent; quod virtutis studium, a Socrate accensum, postea ipsorum ignavia et perditorum hominum consuetudine facile sit extinctum; quod ille libidini istorum non indulserit, sed v. c. Critiae amorem erga Euthydemum vituperarit; quod Alcibiadis cum Pericle de legibus disputatio sit exemplo, istos statim ab initio operam dedisse rebus politicis, non probata Socratis disciplina; quod denique multi alii Socratis discipuli fuerint, viri optimi. Cum ille statuerit, in aliquo colendo et honorando non genus esse spectandum cognationemque, sed virtutem et bonitatem, non magis probabilem esse aduersarii obiectionem, Socratem suis auctorem existitisse, ut parentes, cognatos, amicosque contemnerent, quam calumniam istam, eum dictis poetarum abusum esse ad suos improbos et tyrannicos reddendos: imo eum et usui et decori fuisse ciuibus. Quare non modo supplicio mortis non fuisse dignum, sed summum potius honorem meruisse.

Θαυμαστὸν δὲ φαίνεται μοι καὶ τὸ πεισθῆναι τινὰς, ὡς Σωκράτης τὰς νέας διέφθειρεν, ὅς, πρὸς τοῖς εἰρημένοις, πρῶτον μὲν ἀφροδισίων καὶ γαστρὸς πάντων ἀνθρώπων ἐγκρατέστατος ἦν· εἶτα πρὸς

equidem tamen non audeo hic ab omnium librorum consensu recedere, quia auctor modo ob ἀφελειαν modo ob grauitatem solet verba repetere. Cf. ad Cyrop. VII, 2, 11. 12: VIII, 1, 23: VIII,

5, 13. Sic infra cap. 3, §. 2 τὰς θεὸς repetitur.

§. 1. Θαυμαστὸν δὲ φ. μ. καὶ] Aristides T. II, p. 496 laudat Θαυμαστὸν δὲ μοι καὶ κεῖνο φαίνεται. εἶτα πρὸς] Paris. 3 ἐπειτα.